

Дитя рок-н-ролу (дитинство Джеймса Пола Маккартні)

Наталія та Олександр Шевченко

Скажи, любий друже, чи любиш ти музику?

Напевно, що так. Адже вона буває дуже різною — веселою і сумною, запальною та задумливою, серйозною і грайливою... І серед сотень тисяч мелодій, що існують на світі, неодмінно знайдуться ті, що дуже тобі сподобаються. Ти будеш згадувати їх, наспівувати чи насвистувати, а можливо, навіть захочеш навчитися грати на якомусь музичному інструменті, щоб відтворювати ті звуки, які, сплітаючись, народжують пречудове музичне полотно.

І ти, напевно, вже добре знаєш, що музику пишуть люди, котрі називаються композиторами.

Але як їм це вдається? Звідки вони її беруть, ту музику? Як у них виходить почути те особливе, чого не чує решта людей, і зробити прекрасне-чутним?

Це, либонь, одна з найбільших загадок у світі.

Ти можеш спитати про це десяткох, сто чи й цілу тисячу музикантів — і не почувеш однакової відповіді.

Бо в кожного композитора — свій шлях до музики.

А наша розповідь про шляху світ великої музики маленького хлопчика Пола Маккартні з портового міста Ліверпуля, який мріяв бути художником або письменником, а став композитором, музикантом та співаком. Став тим, кого називають найкращим мелодистом XX сторіччя.

НІЧ НАРОДЖЕННЯ ПОЛІ

Червень 1942 року для Ліверпуля — міста на північно-західному узбережжі Англії— був спекотним, але зовсім не через пекуче сонце. Йшла війна. На місто падали бомби. Жінки та діти майже цілодобово просиджували у бомбосховищах. Чоловіки — ті, що через похилий вік чи стан здоров'я не могли воювати — працювали на оборонну промисловість.

Надвечір 18 червня 1942 року Джим Маккартні, слюсар на місцевому авіаційному заводі, відпрацював дванадцятигодинну зміну і, похитуючись від втоми, заступив на чергування — на дах сусіднього будинку в районі Енфілд, де жили здебільшого робітничі сім'ї. В обов'язки Джима входило гасіння фугасних бомб, що спочатку загоряються і лише потім вибухають — і можете бути певні, що містер Маккартні добре виконував свою роботу. Вдома на нього чекала дружина Мері-Патриція, а сам він понад усе на світі хотів відпочити, але не міг залишити свій пост. І тоді, коли навіть побачив унизу схвильовану сусідку, яка колись працювала з його Мері у Волтонському шпиталі, він виконував свій обов'язок. Жінка розмахувала руками і широко роззявляла рота.

Згори це було дуже кумедно, але Джим зрозумів — щось сталося.

— Що? Що ти кажеш, Джино? Я тебе зовсім не чую, — гукнув він у відповідь. Слова містера Маккартні перекрив сигнал повітряної тривоги.

— Мерщій до бомбосховища! — щодуху закричав він. Та, на його чималий подив, Джина не послухалась. Вона забігла у дім, і невдовзі з'явилася на даху поруч із Джимом.

— Це щодо Мері, — задихано мовила вона. — Але не хвилюйся. Із нею все гаразд. Із ними обома.

— Із обома? — розгублено повторив містер Маккартні. — Не розумію...

— Та що тут розуміти, чоловіче?! — розсердилася сусідка на таку нетямущість. — У тебе син народився! Вітаю!

Просто до ніг Джима впав фугас. Чоловік вправним рухом перекинув на бомбу відро з піском.

— Здається, згасла... Невже пора?

— Пора, пора, — авторитетно підтвердила Джина. — Ти можеш піти до шпиталю, а я поки чергую за тебе. Мері буде дуже рада тебе бачити. Або, — тут жінка пильніше вгледілася у змучене лице містера Маккартні, — ліпше рушай додому і трохи поспи. Тобі це зараз потрібно.

— Знаєш, — поміркувавши хвилику, мовив Джим, — ми зробимо ось як. Закінчимо це чергування, а потім я проведу тебе до хати, і вже тоді провідаю Мері. Щиро кажучи, допомога мені зараз не завадить.

— Добре, домовилися, — відказала сусідка і хвацько заходилася наповнювати піском чергову цеберку. Якийсь час вони працювали мовчки: батько думав про свого сина, а Джина — про те, як поталанило Мері — народити дитину в справжнісінькій лікарні, не заплативши за це й пенні! Щасливиця вона, ця місіс Маккартні! Та дуже швидко невгамовна жіночка знову озвалася:

— Ти вже вирішив, як назвеш первістка, Джиме?

— Так, — усміхнувся щасливий батько. — Уже давно. Ми з Мері хочемо назвати його Джеймс Пол.

— Досить непогано, — сказала Джина. — А ким ти хочеш, щоби він став?

— На Бога, жінко, він же щойно народився! Не знаю... Хочу... — містер Маккартні замислився, — аби він виріс чесною людиною, гідною, порядною. Це найголовніше. І ще... хочу, щоби він ніколи не пережив того, що випало на долю мені й Мері. Аби у своєму житті він бачив лише сонячне сяйво та веселку після дощу, а не спалахи військових пожеж. Щоби жодного разу йому не довелося почути того, що зараз чую я — усі ці вибухи, ревіння сирен, гул бомбардувальників... Хочу, аби мій Пол навіть уяви не мав, що це таке. Щоб завжди слухав та чув лише чарівну музику.

— Я впевнена, що так воно й буде, Джиме, — схвилювано мовила сусідка.

Так усе і вийшло.

ПОЛІ ТА ВЕЛИКЕ ЧОРНЕ ПІАНІНО

Час плинув швидко, і батьки Пола не встигли й спам'ятатися, як їхньому первістку виповнилося п'ять років. На той час у родині Маккартні вже зростала друга дитина — трирічний Майкл, галасливий, непосидючий, капризний — словом, повна протилежність урівноваженому, спокійному, завжди чемному Полі. Незважаючи на таку різницю в характерах, брати обожнювали одне одного і були нерозлучними. Містер Маккартні дуже любив обох своїх синів, але все-таки на Полі покладав найбільші надії.

— Кажу тобі, Мері, — часто повторював він дружині, — цей хлопчисько знає, як досягти свого без зайвого галасу. З нього будуть люди!

Батько Пола ніколи не соромився того, що йому з чотирнадцяти років довелося заробляти на життя тяжкою працею, але, як і кожен люблячий татко, мріяв про кращу долю для своїх дітей.

— Не бажаю, щоб мої хлопці надривалися з ранку до ночі на якомусь заводі за копійки, — твердив він. — Вони просто мусять отримати гарну освіту, аби полірувати наруканниками столи у якійсь конторі за грубі гроші.

Що ж, у кожного батька своя уява про щастя.

Замолоду містер Маккартні-старший грав на піаніно і у вільний від роботи час, якого завжди бракувало, навіть виступав зі своїм ансамблем на танцювальних майданчиках Ліверпуля. Так що ніхто в родині особливо не здивувався, коли маленький Полі почав на диво точно переспівувати популярні пісеньки, які крутили по радіо.

— Це в нього від мене чудовий слух, — гордо казав містер Маккартні. — Будемо вчити його музиці.

Сказано — зроблено. В сім'ї Маккартні не було заведено сперечатися з батьком. І ось за якийсь час до їхнього затишного дому завітала худорлява, вертка, мов ящірка, жіночка середніх літ у квітчастій ситцевій сукні. Жіночка назвалася місіс Стюарт, вчителькою музики. Її появу брати Маккартні зустріли насторожено, але з цікавістю.

— О, який прегарний хлопчик! — голосно мовила захоплена місіс Стюарт, роздивляючись Полі, який і справді ріс напрочуд милим. — А вії, ніби у дівчинки! Як тебе звуть, кароокий?

Полі ображено промовчав — йому не сподобалося, що його порівнюють із якимось там дівчиськом. Майкл також мовчав — із почуття солідарності.

— Він що, німий? — сердито поцікавилася місіс Стюарт, і Поллі, отримавши від татка добрячого стусана, пробурмотів своє повне ім'я.

— Джеймс Пол Маккартні.

— Ого, яка пиха! — несподівано розгнівалася вчителька. — Може, мені ще звертатися до вас "сер", га, юначе?

Ніхто з присутніх у тій кімнаті — ані місіс Стюарт, ані містер Джим, ані, звісно, сам Полі й гадки тоді не мали, що свого часу її величність королева Великобританії Єлизавета II за видатні заслуги перед батьківщиною посвятить славетного музиканта в лицарі Британської імперії, і це дозволить йому цілком офіційно зватися "сер Джеймс

Пол Маккартні".

— Не треба, — пробелькотів збентежений майбутній дворянин. — Я... просто трохи розгубився. Вибачте, місіс Стюарт.

— Що ж, — зверхньо промовила вчителька, — тепер, коли ми все з'ясували, можемо починати.

І вони почали. Перша ж награна вчителькою гамма довела маленького Майкла до сліз.

— Мій брат плаче через вас! — негайно обурився Полі. — Я не хочу вчитися цій музиці! Вона погана! Ніхто не повинен плакати від музики!

Місіс Стюарт повернулася до містера Маккартні.

— Заберіть звідси це дитинча, — наказала вона.

За відсутності Майкла справи пішли краще, але не набагато. Полі виявився вкрай поганим учнем. Ні, він ніколи не запізнявся на уроки, завжди уважно слухав усе, що розповідала йому вчителька, висолопивши від старанності язичка, награвав ноти у різній послідовності, і... нічого не запам'ятовував. Попри це, місіс Стюарт, яку звали красивим іменем Діана, більше не сердилася на Полі й наполегливо продовжувала музичні уроки. І дуже скоро малюк зрозумів, чому вона це робила. Справа в тім, що міс Діана була дуже бідною і самотньою. Її чоловік загинув під час війни, і єдиним джерелом існування для неї були уроки гри на фортепіано. А тут, у робітничому кварталі, мешканці хоч і намагалися з усіх сил дати своїм дітям найкращу освіту, проте часто-густо на це бракувало грошей, тож кожен учень був на вагу золота. Полі, хоч і був лише маленьким п'ятирічним хлопчаком, не міг не помічати, як страждає його вчителька. Раніше він ніколи не замислювався над тим, яке це щастя — мати сім'ю. У Полі, скільки він себе пам'ятав, завжди були тато, мама і брат Майкл. Це було правильно. Але тільки тепер, дивлячись на місіс Стюарт, він зрозумів, що це не тільки правильно, а ще й дуже добре.

Одного разу, після особливо невдалого уроку, міс Діана, зітхнувши, склала свої нотні записи до пошарпаної теки, котру завжди носила з собою, і промовила:

— Я, мабуть, буду змушена відмовитися від наших занять, Полі. Від них немає жодної користі. Ти навіть досі не вивчив назви нот, а я ж б'юся над цим уже два тижні!

— Але ж вам потрібні гроші! — розгублено вигукнув Полі. Місіс Стюарт уважно подивилася на нього через скельця своїх окулярів.

— Так, дуже потрібні. Однак їх слід заробляти. Якщо я нічому тебе не навчу, але візьму за це платню — це все одно, що вкрати гроші. Ти розумієш, про що я?

Полі кивнув і наступного ж дня пішов до татка. Містер Маккартні щойно пообідав, а тому мав добрий настрій.

— Як справи, синку? — пробасив він, відклавши газету. — Як твоє навчання?

Хлопчик скривився і жалібно схлипнув.

— Що таке? — стривожився містер Джим. — Якісь проблеми? Ця місіс Стюарт... вона тебе, сподіваюсь, не б'є?

Тут слід сказати, що в ті часи фізичні покарання в школі були звичними. Дозволяли

їх собі й приватні вчителі. Минуло ще досить багато часу, перш ніж бити дітей по руках чи різками в Англії заборонили.

— Ні, тату, але я... у мене нічого не виходить! Я боюся піаніно!

-Ти... що? — містер Маккартні вухам своїм не вірив.

— Я боюся його, боюся! Воно таке велике, чорне, таке страшне! Воно так бринькає! Тату, можна мені більше не ходити на ці уроки?

— Поле, я навіть чути цього не хочу! — розгнівався батько. — Ти будеш ходити на ці заняття ще місяць! Або й два! Стільки, скільки потрібно, щоб ти остаточно позбувся всіх дурних думок про ці чудернацькі страхи! Ще бракувало, аби мій син боявся брязкання! Ну, просто в голові не вкладається! — і Джим знову взявся за газету, показуючи цим, що розмову закінчено.

Полі навчався ще півтора місяці, аж доки у міс Діани

С не з'явився новий учень, і безпідставний "страх" малого хитруна перед великим чорним піаніно зник, неначе й не було. Учителька не дуже дивувалася наполегливості містера Маккартні щодо синових занять. "Впертий, як і всі ірландці", — думала вона. Місіс Стюарт так ніколи й не дізналася, чому насправді ці марні уроки тривали так довго.

А Полі, попри те, що давно виріс і став сером Маккартні, так досі й не знає нотної грамоти.

ПОЛІ ТА ШКІЛЬНЕ НАВЧАННЯ

Ліверпульська середня школа, в якій навчався Полі, була найвідомішою з усіх міських шкіл і називалася пиш— но та урочисто — Ліверпульський інститут. Аби потрапити туди на навчання після початкової школи, слід було скласти вельми непрості вступні іспити. З цим завданням Полі впорався блискуче, набравши на іспитах одинадцять з половиною балів із дванадцяти можливих.

— Це дуже, дуже добре, — втішився Джим, почувши цю новину від своєї дружини. Самого Поллі батько хвалити не став — боявся розбещувати. Містер Маккартні вважав, що хвалити дітей слід лише у крайніх випадках. Мері ж з цього приводу мала зовсім іншу думку.

— Мій талановитий хлопчику, — прошепотіла вона, вкриваючи Поллі ковдрою на ніч. — Я так тобою пишаюся!

Полі, який ще не встиг заснути, хутко розплющив очі.

— Дякую, мамо... А в чому ж мій талант?

— Про це можеш знати тільки ти, синку. Ти, і більш ніхто. А я знаю напевне лиш одне — такі здібності Бог ніколи не дає абикому чи просто так.

Хлопчик і справді демонстрував непересічні здібності. Англійська мова та література, живопис та латина, математика й фізика — усі предмети давалися йому надзвичайно легко. Полі навчався, граючись, і навіть примудрявся робити уроки та разом із цим дивитися телевізор.

Містер Маккартні протестував.

— Неможливо як слід зробити дві справи одночасно.

— Це ще чому? — дивувався Полі.

— Я поясню тобі, чому, — не витримав якимось татко. — Покажи мені те домашнє завдання, яке ти виконував, дивлячись новини.

Полі показав. Домашнім завданням виявився твір, за який хлопчик згодом отримав спеціальну премію Коронації — книгу під назвою "Сім королев Англії". Містер Джим переглянув твір спочатку побіжно, потім — уважніше, а тоді зручно вмовився в улюбленому кріслі й перечитав синову роботу всю, від початку й до кінця.

— Непогано, — визнав Джим. — А тепер розкажи мені, що трапилося в світі.

І Полі розповів усе, що почув у новинах — з подробицями.

— Грім мене побий, Мері! — скаржився дружині за вечерею містер Маккартні. — Я не мав що сказати! Стояв, наче телепень, і блимав очима. А Полі блимав очима на мене. Врешті-решт, довелося визнати, що так, мій син уміє робити дві справи водночас.

Мері засміялася.

— Хотіла б я це побачити!

Ще Полі дуже добре малював. Він витрачав кишенькові гроші та шкільні премії на книги з сучасного живопису, а його малюнок церкви святого Ейдена посів перше місце на шкільному конкурсі. Полі дуже цим пишався. Одного разу він спитав батька:

— Як ти гадаєш, тату, ким краще бути — письменником чи художником?

Містер Маккартні замислився.

— Це тобі вирішувати, — відповів він нарешті. — Головне — щоб люди поважали тебе і те, що ти робиш, і аби ти справді заслуговував на цю повагу. А ще — завжди будь джентльменом, синку.

— А що це значить?

— Це значить — навіть наодинці з собою чини так, ніби тебе всі бачать.

Тепер замислився Полі.

— Схоже, в цих джентльменів не надто веселе життя.

— Життя, взагалі, не надто весела штука, — підтвердив Джим. — Але ти завжди матимеш сили та можливості зробити його кращим. Усе залежить від тебе.

Слова батька Полі сприйняв доволі несподіваним чином. Подумки переглянувши усю свою шкільну програму, він дійшов висновку, що більшість предметів зовсім не знадобляться йому в майбутньому житті, і... просто перестав їх вчити. Буквально за рік його оцінки з відмінних перетворилися на задовільні. Батьки запанікували.

— Що з тобою, синку? — допитувалася мама Мері. — Що сталося? Ти хворієш? Чи, може, закохався? Скажи мені, будь ласка, мені ти можеш сказати все, я тебе зрозумію!

— Нічого не трапилося, мамо. Я просто не бажаю марнувати час на те, що мені ніколи не знадобиться!

— Ти не можеш точно знати, що тобі знадобиться, а що — ні! — стояла на своєму Мері. Але й Полі не відступав.

— А ось і можу! Письменнику не потрібна фізика! А художнику ні до чого латина! Я не хочу бути лікарем, і не збираюся виписувати рецепти! Більшість наших вчителів або

переповідають, як вони провели літо чи як служили в армії, або б'ють нас лінійками по руках! Набридло!

Мама Мері погладила Полі по голові.

— А чому б нам не перевести тебе до іншої школи?

— А чому б вам не дати мені спокій? — пробурмотів хлопчик. На його чималий подив, так і сталося. Батьки більше ніколи не дорікали за погані оцінки і стежили лише за тим, аби син просто ходив до школи. Вони усе ж хотіли, щоб Пол отримав атестат.

— Полі за характером — викапана Мері, — часто повторював містер Джим у розмовах з друзями. — Усі гадають, що він такий милий, спокійний, вихований... Власне, так воно і є. Та ніхто й ніщо не зможе збити його з пантелику, коли він прийняв якесь рішення. Він нікому він не дозволяє тиснути на себе. Ні мені, ні матері. І хай там що, це мені в ньому й подобається!

Зараз у Ліверпульському інституті зберігається парта, за якою сидів сам Пол Маккартні. Будь-хто, від директора до наймолодшого учня, охоче та дуже детально розповість вам про успіхи Полі в навчанні, про його старанність та його мистецький талант.

Але майже напевне ніхто і слова не скаже про занедбану латину.

ПОЛІ ТА ЧАРІВНА ГІТАРА

Полу щойно виповнилося чотирнадцять, коли родину Маккартні спіткало величезне горе. Одного разу, повернувшись зі школи раніше, ніж звичайно, Полі побачив, як гірко плаче його мама. Хлопчик стривожився, подумавши, що це через нього. Швиденько перебрав у пам'яті всі свої витівки, але не знайшов нічого, що могло б викликати ці неньчині сльози. Давно минули часи, коли він передражнявав маму, що намагалася привчити його правильно вимовляти слова, чи у відповідь на яке-небудь, найчастіше цілком заслужене покарання обрізав торочки на шторах у спальні батьків. Отже, це Майкл, вирішив Полі. Знову брат щось устругнув, просто шибайголова, та й годі! Полі нічого не питав у мами, натомість увечері влаштував Майклу справжнісінький допит.

— Зізнавайся, що ти накоїв цього разу?!

— Аж нічого! — забожився Майкл. — Я навіть отримав дванадцять балів з історії Англії.

— Це чудово, але сумніваюся, що мама плакала від щастя.

— Можливо, тато зробив чи сказав щось погане? — припустив Майкл. Полі зітхнув.

— Навряд, але якщо й так, ми про це ніколи не дізнаємося.

Однак дуже скоро вони про все дізналися, і ця правда була дуже важка для Полі. Лікарі виявили у місіс Маккартні серйозну хворобу — рак грудей. Її давно турбували сильні болі, але вона не надавала їм значення, сподіваючись на те, що все минеться саме собою. Мері зробили операцію, але вона не допомогла, бо недуга зайшла надто далеко.

— Я так не хочу йти від хлопчиків, Джиме, — прошепотіла Мері до чоловіка, коли

той забирав її з лікарні. Містер Маккартні заплакав.

А через кілька тижнів мама Пола та Майкла померла.

Джим став удівцем, лишився з двома дітьми на руках і в пам'ять про Мері запрягнувся вивести їх в люди. Він дуже страждав, мучився й Майкл, та найбільше за мамою побивався Полі. Хлопець схуд, майже нічого не їв, остаточно занедбав навчання і часто плакав. Від матері Полі успадкував дар тихої дипломатії, вміння працювати та відданість тій справі, якою займався. Майкл навіть дражнив Полі "матусиним мазунчиком". Раніше старший брат сердився, коли чув таке, але тепер залюбки слухав би це з ранку до ночі. Ось тільки матусі в нього більше не було.

Минуло кілька тижнів, і Полі прийшов до тата з проханням купити йому гітару.

— Хочу навчитися музиці.

— Ти вже вчився, — відповів батько, — і чим це закінчилося? Пшиком! Згадай, як ти боявся піаніно. А та труба, що її подарував тобі кузен Ян? Спочатку ти дмухав у неї не з того боку, а потім узагалі закинув кудись в комірчину. А гітара, між іншим, коштує дуже дорого. Фунтів п'ятнадцять, не менше. Ми й так зараз у скруті. Я не хочу, аби гітару спіткала доля кузенової труби.

— Не спіткає. Купи мені гітару, тату.

І Полі отримав свою гітару в подарунок на Різдво. Він займався із великим завзяттям, але спочатку нічого не виходило. Полі стирав пальці до крові, вправляючись без упину, але замість веселої музики струни лише глухо стогнали, і хлопчик ніяк не міг зрозуміти, у чому ж тут справа? Що він робить не так? Полі скрізь тягав із собою гітару і намагався грати усюди: у ванні, в туалеті, в кухні за сніданком — але все було марно.

Тато Джим лише головою хитав.

— П'ятнадцять фунтів коту під хвіст. Я так і думав. Саме цього я й боявся...

І ось, коли Пол вже остаточно зневірився, вирішивши, що він ніколи не навчиться грати, як слід, хлопчику наснилася мама Мері. І сказала:

— Тобі потрібна особлива гітара, синку. Чарівна.

— Не буває чарівних гітар, — заперечив Полі.

— Ще й як бувають, — запевнила мама. — Тільки їх, на відміну від чарівних паличок, треба робити самим. І тоді ці гітари співатимуть воістину прекрасні пісні, з твоєю допомогою. У тебе все вийде, любий.

Того ранку Полі прокинувся з усмішкою — уперше від дня смерті матері. А по обіді пішов до торговця, що продавав гітари.

— Я — шульга, — замість привітання сказав хлопець.

— І тобі доброго дня, — відгукнувся продавець. Та Полі від хвилювання навіть забув про чемність.

— Я все роблю лівою рукою. Усе-все. Тому ця гітара мене не слухається. Ви можете її переробити?

— Так, — торговець придивився до хлопця пильніше. — Я можу переставити струни так, що гітара буде слухатися тебе і тільки тебе.

— Скажіть, будь ласка, — Полі згадав нарешті про ввічливість, — а скільки це буде коштувати?

— А ти часом не син Мері та Джима Маккартні, хлопче? — раптом поцікавився продавець. Полі кивнув. І торговець відповів:

— Я пам'ятаю твою матір. Вона була прекрасною жінкою... Тож для хлопця моїх друзів я зроблю усе безкоштовно.

Наступного дня, увечері, ледь переступивши поріг свого дому, містер Маккартні почув запальний рок-н-рол, що долинав із кухні. Знову ці пустуни увімкнули радіо на повну гучність, подумав Джим, але не розсердився. Він і сам дуже любив рок-н-рол. А зараз саме звучала одна з найулюбленіших його пісень у виконанні Елвіса Преслі. То були "Сині замшеві черевики". Містер Маккартні прислухався. Але ж... це співає не Король! Це голос його сина!

Джим навшпиньках підійшов до кухонних дверей і рвучко розчахнув їх.

На стільці посеред кухні сидів Полі, і вигравав на переробленій гітарі, наспівуючи:

— О будь ласка, не наступай на мої сині замшеві черевики!

Батька він просто не помітив. І Джим тихесенько прикрив двері.

В його очах стояли сльози. Знову бачити сина щасливим, сяючим, зі зворушливою дитячою посмішкою на устах — це варте більше, аніж п'ятнадцять фунтів. Правду кажучи, це варте всіх скарбів світу.

ЯК ПОЛІ ЗУСТРІВ ДЖОННІ: ПОЧАТОК ЛЕГЕНДИ

6 липня 1957 року в саду приходської церкви святого Петра, що неподалік від дому Маккартні, мав відбутися виступ скіфл-груп, серед яких був нікому, крім самих його учасників, не відомий гурт "Кворімен". Скіфл — так називалася окрема течія в популярній музиці, послідовники якої грали буквально на всьому, що їм під руку втрапить. Інструментами правили порожні бляшанки з-під консервів, пральні дошки, хлопавки та тріскачки, а якщо соліст скіфл— гурту грав ще й на банджо (музичний інструмент, на якому грають, щипаючи струни) — це було дуже круто. На той концерт братів Маккартні затягнув Айвен Воен, шкільний друг Пола.

— Вам не завадить трохи розвіятися.

До того часу Полі вже встиг вийти на сцену як гітарист, коли брав участь в одному музичному конкурсі разом із батьком. Вони нічого не виграли, але виступати Полі дуже сподобалося.

Як подобалося й слухати інших.

Соліст гурту "Кворімен" на ім'я Джон Леннон, вбраний за останнім писком моди, увесь у чорній шкірі, грав на гітарі, як на банджо, співав хрипкуватим голосом, був на два роки старший від Полі й тримався, немов справжнісінький дорослий. Він навіть пив пиво! Решта ж членів "Кворімен" бренькала казна-як, на чому попало, тож зовсім не зацікавила Полі.

Після концерту Полі підійшов до Джона.

— Хочеш, я навчу тебе брати на гітарі справжні гітарні акорди?

Першим поривом Джоні було сказати малому нахабі "Відчалюй!", проте він стримався. А що, як це карооке хлопчечня, таке подібне зовні до молодого містера Преслі, справді навчить його чомусь путньому? Тому Джоні сказав:

— Ану ж!..

Полі показав Джоні з десятків правдиво гітарних акордів, зіграв кілька найвідоміших рок-н-рольних хітів і навіть одну пісеньку, яку придумав сам. Останнє вразило Джоні до глибини душі. Написати пісню самому — це було не просто круто, це було... супер!

Згодом пісня, що її награв Пол у саду церкви Святого Петра, увійде до найкращого рок-альбому — "Оркестр клубу самотніх сердець сержанта Пеппера". Пісня називається "Коли мені буде шістдесят чотири".

Полі написав її, коли йому було всього чотирнадцять.

За тиждень Джоні запросив Полі до гурту "Кворімен". Хлопці здружилися.

— Будемо писати пісні разом, — вирішили вони.

Мине зовсім небагато часу, і тандем Леннон-Маккартні стане найвідомішим дуєтом в історії світової музики.

Тоді й почнеться епоха легендарної ліверпульської четвірки "Бітлз", чиї пісні полонять увесь світ магією музики, щирості та справжнього таланту.

І саме про Полі найсуворіші музичні критики хором скажуть "Маккартні — це Моцарт поп-музики".

А слухачі просто шаленітимуть від "Бітлз"!

Історія людини в історії людства

Джеймс Пол Маккартні — видатний англійський композитор, співак, гітарист. Автор принаймні половини пісень легендарної групи "Бітлз".

Народився 18 червня 1942 року в портовому місті Ліверпуль, у робітничій родині. З дитинства виявляв непересічні здібності до навчання, однак мало ними користувався. Рок-н-ролом захопився в 14 років. Після смерті матері освоїв гру на гітарі. За свідченнями рідних, заняття музикою допомагали Полу отямитися від шоку, викликаного тяжкою втратою, котру сам музикант називає єдиною трагедією щасливого дитинства.

1956 року Пол Маккартні познайомився з Джоном Ленноном і ввійшов до складу гурту "Кворімен". Минуло сім років, і гурт, який було перейменовано в "Сілвер Бітлз", а згодом — у "Бітлз", став шалено популярним у всьому світі, викликавши хвилю фанатичного, незнаного доти по силі захоплення, яке назвали "бітломанія".

1970 року, після розпаду "Бітлз", Пол продовжив музичну кар'єру, спочатку — зі своєю групою "Вінгз" ("Крила"), а згодом — сольну. Музикант успішно працює й донині.

Рок-баладу "Yesterday" ("Учора"), написану Полом Маккартні 1965 року, вважають класичною не лише рок-музиканти. Ця пісня налічує понад триста різноманітних обробок та варіацій і є однією з найпопулярніших балад усіх часів та народів.

Пол Маккартні також виступив автором ідеї першого в світі концептуального музичного альбому — тобто такого, де всі музичні номери об'єднані спільною темою.

Втіленням цієї ідеї стала платівка "Оркестр клубу самотніх сердець сержанта Пеппера", котра і до сьогодні вважається найкращим рок-альбомом світу.

1997 року Її Величність Королева Великобританії Єлизавета II за внесок у світову музичну скарбницю і за особисті заслуги перед Короною посвятила Джеймса Пола Маккартні в лицарі Британської Імперії.